

— Не чувашъ ли ма? Щѣ стоишъ? — крѣсна ѝ Агата и пакъ забърза изъ двора.

Минка разбра, че Агата е ядосанъ. Тя не знаеше, какво толкозъ го е разсърдило, но отъ опитъ бѣше се научила, че най-добре е въ такива случаи да си мълчи и да се подчинява. Отъ друга страна, добре е, че ще идатъ у майкини ѝ, защото тя сама бѣше го искала. Безъ да каже нѣщо, но и безъ да се уплаши, тя влѣзе въ кѣщи и взе да се стѣга за пѣтъ. Агата отиде да изкара конетѣ отъ яхъра.

Агата бѣше единъ особенъ човѣкъ, това всички го знаеха. Нѣмаше повече отъ трийсетъ години, набитъ, снаженъ, широкоплещестъ, съ голѣма глава и дебела шия. Червеното му, малко късаво лице, бѣше широко, сбърчено, сплъстената му гѣста коса закриваше низкото му чело и падаше до надъ очитѣ му. Ленивъ бѣше, тежъкъ на приказки, безкрайно добродушенъ, когато не е разсърденъ, затуй на всички, на по-стари и на по-млади отъ него, казваше „ага“ (бати). Отъ тукъ му бѣше излѣзълъ и прѣкорътъ — Агата. Но той бѣше необикновено якъ и силенъ: веднажъ на кладенеца, като се разсърди, сграбчи едно даначе презъ краката, издигна го като да бѣше агне и го преметна оттаткъ улука. А инакъ бѣше търпеливъ и не само оставяше да го закачатъ, но и самъ се мжчеше да разсмива селянитѣ. Можеше да подигне столъ съ жби, борѣше